

13. neděle po sv. Trojici, 6. září 2009

Lukáš 15, 11-32

Ježíš řekl také: „Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.‘ I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.‘ Ale otec rozkázal svým služebníkům: ‚Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a budme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘ A začali se veselit. Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: ‚Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.‘ I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu. Ale on mu odpověděl: ‚Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.‘ On mu řekl: Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev a zase žije, ztratil se, a je nalezen.““

V tomto školním roce si budeme při dětských bohoslužbách vyprávět příběhy z evangelií a Skutků apoštolských. Nový školní rok začínáme jedním z nejznámějších a nejkrásnějších podobenství o „marnotratném synu“. Lépe by se to podobenství mělo jmenovat „o otcově lásce“.

V 15. kapitole Lukášova evangelia máme tři podobenství s podobným obsahem. Ztráta někoho, něčeho. Kdo že se to ztratil? Ovce, peníz, syn. A kdo jsou ti, které ta ztráta trápí? Pastýř, žena, otec. Jistě jste i vy někdy něco ztratili. Co to bylo? A tak byste jistě dokázali říct, jaké jste přitom měli pocity? Tak podobně to jistě prožívali i pastýř, žena a otec.

A jaký měli všichni tři poškození pocit, když se nakonec to ztracené našlo? Radost, velikou radost. A ta radost je tak veliká, že se o ní chtějí podělit s dalšími. Na konci všech příběhů je slavnost.

Zkusme si teď vytvořit podobnou situaci ztráty a hledání. Tady v přední části kostela jsou ukryty papírky, které samy o sobě nedávají smysl. Zkuste je najít a sestavit dohromady. A třeba přitom zažijete i napětí z hledání i radost z nalezení. (*Děti hledají části obrázku a pak jej sestaví a nalepí na tvrdý papír. Kazatel zpívá píseň č.57 z BTS.*)

Ti tři poškození mají něco společného: Všichni tři něco nebo někoho ztratili, je jim to líto a chtějí by to dostat nazpět. A přece se v jedné věci liší: Otec se liší od pastýře a od ženy: Ano, otec ztraceného syna nehledá. Trápí se, určitě se mu stýská, ale nevydá se na cestu a nepátrá po svém ztraceném synovi. Napadá vás nějaký důvod, proč to nedělá? Třeba nemůže odejít od své práce; ale ještě spíš nechce porušit synovu svobodu. I kdyby ho třeba našel, tak by syn nemusel otce přijmout a už vůbec by s ním nemusel jít zpět domů. Syn chce žít sám a otec to respektuje, i když ho to trápí.

Zkusme si teď krátce zopakovat ten krásný příběh o ztraceném a nalezeném synu:

Jeden člověk měl syny.

Ten mladší nečekaně požádal otce, aby

Otec ho nepřemlouval a Mladší syn odešela tam všechny peníze brzy

Po nějaké době se začal mít velmi zle, protože
Našel si podřadnou práci Vepři měli žrádla dost, ale syn
Potom došlo v jeho životě k obratu. Začalo to tím, že
Rozhodl se, že
Chtěl otci říct:
A tak se vracel domů. Když se blížil, otec ho spatřil a Objal ho a
Syn začal svoje vyznání, ale otec
Nařídil služebníkům, aby jeho synovi přinesli
Pak poručil zabít a připravit hostinu pro
Otec řekl: Radujme se, buďme veselí, protože tento můj syn byl , ztratil se a
Starší syn se vracel z pole a když se dověděl, co se děje
Otec za ním vyšel a přemlouval ho, aby šel na hostinu. Ale syn řekl: Já ti celý život
a tys mi nikdy nedal ani, abych mohl pozvat svéA když tento,
který prohýřil tvůj majetek s přišel domů, dals pro něho zabít
Otec mu řekl: Synu, ty jsi přece stále a všechno mé je
Ale je tu důvod k oslavě. Vždyť tvůj byl, ztratil se a

Všimli jste si, komu vlastně Pán Ježíš ten příběh vypráví? Jsou to lidé, kteří se starají o církve a chtějí rozhodovat, kdo do ní patří a kdo ne. A vědí určitě, že tam nepatří celníci a hříšníci, kteří přicházeli za Ježíšem a on s nimi mluvil a jedl s nimi. A právě to se nelíbilo vedení církve a reptali proti Ježíšovi: „On přijímá hříšníky a jí s nimi.“

Takže už rozumíme, kdo je kdo v tom podobenství. Mladší syn představuje skupinu hříšníků, starší syn skupinu vedoucích církve a otec představuje Boha (Ježíše).

Jaký obraz Boha nám Pán Ježíš v tomto podobenství líčí? Je to Bůh laskavý, trpělivý, starostlivý, milující, odpouštějící, tolerantní, respektující svobodu člověka, radující se z každého jednotlivce, který se k němu vrací. Tato představa Boha je velmi neobvyklá; šokuje a provokuje. Většinou si lidé představují, že Bůh je přísný, trestající a vyhánějící lidi, kteří neplní jeho přikázání. Však toto evangelium Ježíše stálo život!

Kteří lidé se dnes asi podobají marnotratnému synovi? Možná ti, kteří moc nechodí do kostela; kteří tu byli pokřtěni, confirmováni, slíbili, že budou žít podle Božích přikázání, ale neplní to. Ale i lidé, kteří vůbec do církve nepatří a užívají si života, nedodržují desatero, utrácejí peníze za nemravnou zábavu, alkohol a drogy; nelámou si hlavu s nějakými povinnostmi a žijí si, jak se jim líbí. A třeba i dospělé děti, které opouštějí své rodiče a vůbec se s nimi nestýkají.

Záleží na nich Pánu Bohu? Má je rád? Poslal svého Syna i pro ně na tento svět? Chce je přivést na hostinu svého nebeského Království? – Jistě ano. I když tomu nerozumíme a možná s tím vnitřně nesouhlasíme.

My, co se snažíme žít podle Boží vůle, uctíváme Boha při bohoslužbách, modlíme se, čteme Bibli, se podobáme staršímu synovi z podobenství. Můžeme cítit jako podvedení: Pane Bože, tobě snad na těch špatných lidech záleží víc než na mě!

A všimněme si, co na to odpovídá otec v podobenství: „**Dítě, ty jsi přece stále se mnou a vše, co mám, je tvé...**“ Nezapomínejme na to, co už máme: Že je Pán Bůh stále s námi; že nás přijímá jako své děti; mluví k nám, ochraňuje nás, chce nás mít u sebe, dává nám společenství lásky v rodinách a v tomto sboru. A patří nám všechna zaslíbení: o odpuštění hříchů, o životě věčném o připravených místech v Božím domě. Každou neděli to smíme slavit. – Tolik toho máme, ale chybí nám radost a chybí nám vděčnost. Když máme chválit, tak pořádně neotevřeme pusy, a hlavně srdce!

Ježíš říká zákoníkům: **Celníci a nevěstky vás předbíhají na cestě do Božího království!** Pamatujme na to a přijímejme lidi, kteří přicházejí do kostela a zdají se nám cizí, jako hosty. A neodsuzujme ty, kdo žijí bezbožně, protože i je má Pán Bůh rád. Tak uděláme Pánu Bohu radost.

Ale málem bych zapomněl zmínit jednu moc důležitou věc: Pokání, obrácení. Začíná tam, kde je marnotratný syn na dně a „jde do sebe“. Co se děje? Člověk si o sobě přestává myslet, že je ten nejlepší a že nemá žádný hřích. „Zhřešil jsem.“ Kritické sebepoznání. A dále je to návrat k Bohu: „Vstanu a půjdu ke svému Otci.“ A konečně: Společná radost z přijetí! Nebe se raduje z jediného hříšníka, který činí pokání. Andělé jásají a slaví.

Nebuďme jako ti, kteří nepotřebují pokání. Ne že bychom měli schválně hřešit a utíkat od Pána Boha. Ale buďme pokorní před Bohem a přejme Boží lásku všem lidem. Pak se z nás bude radovat nebeský Otec, Ježíš i Duch svatý a všichni nebeští andělé. A také naši blízcí – a samozřejmě i my sami. Amen

Apoštolské vyznání víry

- Čtení: L 15,1-10 * Poslání: Žd 13,1-5 *
- Písně: 219, 662, BTS 57, 694, Give me that old..., 284 /9-10/ *

jh

Úvodní modlitba

Pane Bože, shromáždili jsme se v tomto krásném chrámu, abychom tě společně uctívali – písněmi, modlitbami i rozjímáním nad tvým slovem. Chceme ti poděkovat za dar života, neboť to, že existujeme, a všechno, co máme, je tvým darem. Odpusť nám, že na to zapomínáme, a pak ti málokdy děkujeme a prosíme tě jenom, když něco potřebujeme. Děkujeme ti za čas prázdnin, které jsme prožili: za mnohá setkání s lidmi, za poznávání přírody, nových míst, staveb, uměleckých děl. Děkujeme za slunce, vzduch a vodu. Děkujeme, že se můžeme pohybovat a zakoušet radost z rychlosti a ze změny. Děkujeme za ochranu, kterou nás obklopuješ a prosíme za ty, kteří neprožili dobré prázdniny, protože se jim něco zlého přihodilo nebo protože jsou postižení. Prosíme tě, Otče, za naši víru. Ty víš, jak snadno a rychle se přizpůsobujeme svému okolí, kde je většina lidí nevěřících. Pomáhej nám víc tě poznávat, víc tě milovat a mít odvahu odlišovat se; řídit se v životě tvými příkázáními a světit neděli jako den vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. Dej, ať se nepřizpůsobíme tomuto světu, ale ať se odlišujeme, ať jsme našim kamarádům a všem lidem světlem na cestu k tobě. Buď s námi i při těchto bohoslužbách a daruj nám radost z toho, že tě můžeme poznávat a oslavovat. Neboť ty jediný jsi svatý, nesmrtelný a všudypřítomný Bůh a miluješ nás nepřemožitelnou láskou. Vyslyš nás pro Pána Ježíše Krista. Amen